

Arrest

nr. 223 530 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij stelde in het kader van haar huidig verzoek dat zij niet begrijpt om welke reden haar voorgaande verzoeken werden afgewezen en herhaalde dat de familie B. haar wil doden. Daarnaast haalde zij aan in 2016 in het opvangcentrum in België verkracht te zijn door I. H. en dat zij nog bedreigd wordt door hem en diens echtgenote, P. D., die afkomstig zou zijn uit hetzelfde dorp als wijlen haar schoonbroer R. B., namelijk Laknas, district Tirana.

Ter staving van haar huidig verzoek legde zij de volgende documenten neer: de overlijdensakte van haar zus T. B., uitgereikt op 9 oktober 2018; de overlijdensakte van haar schoonbroer R. B., uitgereikt op 9 oktober 2018; en een attest van de huisarts van Fedasil waaruit blijkt dat zij doorverwezen werd naar een psychiater en te kampen heeft met een psychiatrische problematiek, van 19 oktober 2018.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan haar verklaringen geen geloof gehecht kon worden. Zij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

De commissaris-generaal nam in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp haar beroep bij arrest nr. 196 837 van 19 december 2017.

In het kader van haar derde verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 209 637 van 19 september 2018.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoont in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster weerlegt noch ontkracht de vaststellingen van de commissaris-generaal uit de bestreden beslissing omtrent de voorgelegde overlijdensaktes: "U legde weliswaar in het kader van uw actuele verzoek twee overlijdensaktes neer, namelijk van uw zus T.(...) en uw schoonbroer R.(...) B.(...). Deze overlijdensaktes kunnen de geloofwaardigheid van het bestaan van de bloedwraak tussen uw familie en de clan B.(...) echter niet herstellen. De aktes bevestigen weliswaar dat uw zus overleden is in 1995 en dat uw schoonbroer vermoord werd in 2001, doch over de precieze omstandigheden van hun dood geven de documenten geen enkel uitsluit. Zo blijkt bijvoorbeeld geenszins dat uw broer de dader is van de moord op uw schoonbroer. Daarenboven betekent het feit dat uw schoonbroer effectief vermoord is an sich nog niet dat er nadien ook daadwerkelijk een bloedvete ontstaan is tussen uw clan en de clan B.(...). Evenmin kunnen deze aktes de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde telefonische bedreigingen in Kukës in de jaren voorafgaand aan uw tweede vertrek naar Belfië herstellen. Dat uw eventuele problemen met de familie B.(...) het lokale niveau zouden overschrijden en u iets te vrezen zou hebben in het district Kukës, of dat u bij eventuele problemen met de familie B.(...) in de toekomst geen beroep zou kunnen doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten, valt evenmin op te maken uit deze overlijdensaktes."

Verzoekster stelt: "Dat er nu steeds opnieuw nieuwe documenten worden opgevraagd, die de verzoekende partij had kunnen neerleggen, moest zij daarom gevraagd zijn geworden, met name het bewijs dat R. werd vermoord door de broer van de verzoekende partij en omtrent de omstandigheden van de dood van T.:". De Raad merkt op dat het aan verzoekster toekomt om, indien zij documenten heeft die zij belangrijk acht ter ondersteuning van haar verzoek, deze op eigen initiatief voor te leggen.

Voorts haalt verzoekster aan: "Dat overigens naast de overlijdensaktes de verzoekende partij eveneens aantoonde dat haar vader, moeder en broer op dezelfde gronden als deze thans aangehaald door de verzoekende partij, internationale bescherming hebben bekomen in Groot-Brittannië (cfr o.m. Getuigenrapport van de Britse advocaten Duncan Lewis, gehecht aan het verzoekschrift van 05-04-2018) en dat uit dat rapport alle door de verzoekende partij aangehaalde feiten blijken o.m. de omstandigheden die hebben geleid tot de dood van T. en R. B.;

Dat niet werd gemotiveerd waarom er met deze documenten geen rekening moest worden gehouden;

Dat hetzelfde dient gezegd te worden omtrent de niet voor betwisting mogelijke verklaringen van Gjin Marku in naam van het officiële Albanese organisme ter bestrijding van het fenomeen bloedwraak, het "Committee of Nationwide Reconciliation" dat in alle duidelijkheid bevestigt dat de familie K. en de familie B., zich in een bloedvete bevinden;"

De Raad verwijst naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekster haar vorig verzoek bij 's Raads arrest nr. 209 637 van 19 september 2018, werd vastgesteld, met name:

"Verzoekende partij haalt aan dat zij reeds eerder stelde dat haar hele familie, waaronder haar vader en moeder, in Engeland erkend werd en dat dit wel degelijk nieuwe elementen zijn. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Verzoekster haalt aan dat een aantal van haar familieleden zouden zijn erkend als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk. De Raad merkt op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke aanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die asiel aanvraagt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van haar familieleden, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat haar familieleden in het Verenigd Koninkrijk zouden zijn erkend als vluchteling, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekster als vluchteling te erkennen."

Dienaangaande wijst de Raad er nog op dat uit de beschikking verder blijkt dat niet haar hele familie werd erkend (in Engeland): "Het "Getuigenrapport van de Britse advocaten Duncan Lewis betreffende de broer van de verzoekende partij N. K.", gevoegd aan haar verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing. De Raad merkt nog op dat uit de beslissing genomen door de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst in het kader van verzoekster haar tweede verzoek om internationale bescherming blijkt: "Hieraan kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat er door de Britse asielinstanties inzake de asielaanvraag van uw broer N.(...) K.(...) en door de Belgische asielinstanties inzake de asielaanvraag van uw neef L.(...) D.(...) een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen enkel geloof aan hun betrokkenheid bij een bloedvete gehecht kon worden. Nochtans verklaarde u dat iedereen van uw familie een potentieel slachtoffer is (CGVS 2e AA I, p. 18; p. 20)."

(...)

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar de brief van Marku, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Verzoekster betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing omtrent het attest: "Voor wat betreft het door u neergelegde attest van het "Committee of Nationwide Reconciliation" (d.d. 24.01.2018) dient te worden gewezen op het feit dat u in het kader van uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de context van uw tweede asielaanvraag een vrijwel identieke brief van het "Committee of Nationwide Reconciliation" heeft neergelegd (d.d. 7.08.2017). De Raad oordeelde dat aan dit schrijven geen objectieve bewijswaarde kon worden toegekend, en dit onder meer omdat uit beschikbare informatie blijkt dat dergelijke attesten die het bestaan van bloedvetes bevestigen, in Albanië makkelijk op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden. Daarnaast wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat uit informatie tevens blijkt dat de persoon die deze brieven opstelt, de voornoemde Gjin Marku, en de Nationale Verzoeningscommissie waarvan deze voorzitter is, in het verleden reeds herhaaldelijk in opspraak kwamen voor het opmaken van valse attesten over bloedwraak voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn. Deze door de Raad gemaakte vaststellingen gelden evenzeer voor de vrijwel identieke brief van het "Committee of Nationwide Reconciliation", neergelegd in het kader van uw huidige, derde asielaanvraag." Daarnaast merkt de Raad nog op dat aan documenten bovendien slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen."

Verzoekende partij haalt verder aan dat niet zomaar kan gesteld worden dat Marku in opspraak is gekomen om de informatie in die brief niet aan te nemen als objectief, en zij benadrukt onder verwijzing naar het Brits rapport toegevoegd aan het verzoekschrift dat de naam van Marku en zijn organisatie misbruikt werden in het verleden en dat deze personen voor het misbruik veroordeeld werden. De Raad merkt op dat ofschoon niet elk attest met betrekking tot bloedwraak op zich vals zou zijn of uitgereikt zou zijn op gebrekkige/valse gronden, gelet op de informatie aangaande fraude en corruptie in Albanië bij het afleveren van attesten en documenten en in het bijzonder met betrekking tot bloedwraak, de bewijswaarde van dergelijke attesten zeer relatief is. De Raad benadrukt dienaangaande nogmaals dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen."

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 april 2019, voert verzoekende partij aan dat de stukken die zij in haar vierde verzoek om internationale bescherming indient, aantoont dat haar familie betrokken is in een bloedwraak en dat haar relaas geloofwaardig is. Zij licht toe dat er een Engelse verklaring is van dhr. Marku, hoofd van de 'reconciliation'. Verzoekende partij stelt dat dhr. Marku de officiële voorzitter is van de commissie voor verzoening en dat hij in het verleden klacht heeft neergelegd tegen personen die valse attesten in zijn naam hadden gebruikt. Verzoekende partij wijst er op dat Marku bevestigt dat hij de familie en de problemen van de familie kent en opvolgt en zij leest een deel van de brief van Marku voor. Verzoekende partij wijst er op dat dhr. Marku een aantal gelijkaardige casussen aanhaalt in zijn brief en er tevens op wijst dat in bepaalde gevallen gerepatrieerden uit Zweden, Frankrijk en Duitsland, die slachtoffer waren van bloedwraak bij aankomst in Albanië vermoord werden. Verzoekende partij benadrukt dat in haar geval geen sprake kan zijn van protectie door de Albanese overheid en dat dit ook blijkt uit de erkenning van haar familie in het Verenigd Koninkrijk.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 8 april 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in en herhalen van de bewering dat haar familie betrokken is in een bloedwraak.

Waar verzoekende partij bij aanvullende nota van 15 mei en 4 juni 2019 een brief bijbrengt van het "Committee of Nationwide Reconciliation" d.d. 13 mei 2019 uitgaande van dhr. Marku waarin aangegeven wordt dat hij de familie en de problemen van verzoekende partij haar familie kent en opvolgt, dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij reeds in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming attesten van het "Committee of Nationwide Reconciliation" uitgegeven door dhr. Marku heeft neergelegd waarin bevestigd werd dat verzoekende partij en haar familie betrokken zijn in een bloedwraak en waarvan de Raad oordeelde dat aan deze attesten geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, en dit onder meer omdat uit beschikbare informatie blijkt dat dergelijke attesten die het bestaan van bloedvetes bevestigen, in Albanië makkelijk op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden. Daarnaast wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat uit informatie tevens blijkt dat de persoon die deze brieven opstelt, de voornoemde Gjin Marku, en de Nationale Verzoeningscommissie waarvan deze voorzitter is, in het verleden reeds herhaaldelijk in opspraak kwam voor het opmaken van valse attesten over bloedwraak voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn. Deze door de Raad gemaakte vaststellingen gelden evenzeer voor de brief van het "Committee of Nationwide Reconciliation" van 13 mei 2019, neergelegd in het kader van haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming. Het loutere gegeven dat dhr. Marku in zijn schrijven beklemtoont dat hij de familie en de problemen van verzoekende partij haar familie kent en opvolgt, doet geen afbreuk aan de relatieve bewijswaarde ervan. Waar verzoekende partij benadrukt dat dhr. Marku in het verleden klacht heeft neergelegd tegen personen die valse attesten in zijn naam hadden gebruikt, wijst de Raad er op dat ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kan geweigerd worden, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. *In casu* blijkt dat attesten van het "Committee of Nationwide Reconciliation" onbetrouwbaar zijn daar dhr. Marku in het verleden reeds dergelijke documenten zonder enige grond uitreikte. Dat hij voornoemde klacht heeft ingediend tegen personen die valse attesten in zijn naam hadden gebruikt, bewijst niet dat de attesten bijgebracht door verzoekende partij wel authentiek zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van voormeld attest bijzonder relatief. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaat dit document op zich niet om de beweerde bloedwraak waarin verzoekende partij beweert betrokken te zijn, geloofwaardig te bevinden.

Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

In casu is echter gebleken dat omwille van de bedrieglijke verklaringen afgelegd door verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek, geen geloof gehecht kon worden aan de beweerde bloedwraak. Bovendien blijkt uit niets dat verzoekende partij haar actuele problemen met de familie B., voor zover geloofwaardig, het lokale niveau zouden overstijgen, met name het district Tirana, en dat zij zich bij terugkeer naar Albanië niet opnieuw in het district Kukës - waar zij sinds haar terugkeer uit Turkije tot haar vertrek naar België jarenlang heeft gewoond - zou kunnen vestigen, noch wordt door verzoekende partij aangetoond dat zij, in geval van eventuele problemen met de familie B., geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de voor haar in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar de erkenning van familieleden in het Verenigd Koninkrijk gaat zij voorbij aan 's Raads arrest nr. 209 637 van 19 september 2018: *"Verzoekende partij haalt aan dat zij reeds eerder stelde dat haar hele familie, waaronder haar vader en moeder, in Engeland erkend werd en dat dit wel degelijk nieuwe elementen zijn. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Verzoekster haalt aan dat een aantal van haar familieleden zouden zijn erkend als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk. De Raad merkt op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke aanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die asiel aanvraagt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van haar familieleden, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade*

loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat haar familieleden in het Verenigd Koninkrijk zouden zijn erkend als vluchteling, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekster als vluchteling te erkennen."

Dienaangaande wijst de Raad er nog op dat uit de beschikking verder blijkt dat niet haar hele familie werd erkend (in Engeland): "Het "Getuigenrapport van de Britse advocaten Duncan Lewis betreffende de broer van de verzoekende partij N. K.", gevoegd aan haar verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing. De Raad merkt nog op dat uit de beslissing genomen door de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst in het kader van verzoekster haar tweede verzoek om internationale bescherming blijkt: "Hieraan kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat er door de Britse asielinstanties inzake de asielaanvraag van uw broer N.(...) K.(...) en door de Belgische asielinstanties inzake de asielaanvraag van uw neef L.(...) D.(...) een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen enkel geloof aan hun betrokkenheid bij een bloedvete gehecht kon worden. Nochtans verklaarde u dat iedereen van uw familie een potentieel slachtoffer is (CGVS 2e AA I, p. 18; p. 20)."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS